

Câu Chuyện Bông Hồng

"Từ một điểm ở ngoài một đường thẳng, ta chỉ có thể vẽ được một đường thẳng song song với đường thẳng đó và chỉ một mà thôi" (Euclid). Và khi hai đường thẳng đã song song, chúng chẳng cách nào có thể gặp nhau được dù muốn hay không muốn. Cũng như tôi và em, mãi mãi chỉ có thể đi bên cạnh cuộc đời nhau như những người "bạn" chứ không thể nào gặp nhau ở cùng một điểm.

Những câu chuyện tình yêu tôi đọc trong sách vở luôn tuân theo một khuôn mẫu nhất định: con trai giỏi và yêu toán, con gái lại thích văn chương. Cũng có lẽ vì người ta cho rằng phụ nữ thường yếu đuối, dễ xúc động qua những vần thơ bay bổng hay những mảnh đời tái hiện dưới ngòi bút của các nhà văn. Ấy thế mà chúng ta lại đi theo chiều ngược lại với quy ước ấy - trong đầu em đầy đặc những con số, những đường biểu diễn đồ thị ngoằn ngoèo, và cơ man nào là những cos, sin, cotang... trong một ma trận đầy đầy những chiều không gian, những khối vuông tròn mà tôi chẳng làm sao có thể hiểu được. Cứ mỗi lần nhìn vào cuốn vở toán của em là tôi như kẻ... say rượu, đầu váng, mắt hoa, tay chân rời rã. Cũng như em mỗi khi nghe tôi đọc thơ hay thao thao kể về những ngày gian khổ của Robinson Crusoe, chiến tích anh hùng của Hector, Achilles lại trề môi, bảo "Anh sến như con hến".

Ừ thì thế! Nhưng em vẫn yên lặng, tròn xoe mắt, chăm chú lắng nghe những câu chuyện huyền thoại của tôi và luôn kết thúc bằng cái câu nói nghe mà tức anh ách ấy: "Chẳng biết mấy ông nhà văn kiếm đâu ra lắm chữ thế nữa!" Ở chiều ngược lại, tôi vẫn luôn tôn trọng những bài toán của em dù không ít hơn một lần tôi đã mơ rằng những con số kia bỗng nhiên mọc cánh, bay đến những chân trời xa, vượt đại dương mênh mông cùng hát với những nàng tiên cá hay bỗng nhiên biến thành bảy chú lùn. Tôi trả đũa: "Chẳng biết các nhà toán học kiếm đâu ra lắm công thức, định lý thế - nhức cả đầu!". Em gõ thước lộp cộp xuống bàn, than trời vì điểm toán của tôi cứ lẹt đẹt gần cuối lớp, cũng có nghĩa là em sẽ bị cô chủ nhiệm quở trách do không thể "dạy bảo" tôi "nên người". Năm này qua năm kia, cái danh hiệu học sinh khá vẫn không thềm để mắt tới tôi và tôi bị liệt vào nhóm học sinh không thể dạy nổi.

Mà, có phải tại tôi không cố gắng hay lười biếng đâu chứ! Chỉ vì những con số bé xíu kia chẳng bao giờ chịu nằm yên trong đầu tôi lấy quá một giờ. Thay vào đó, chúng nhảy valse trong vũ hội cung đình, nơi cô bé lọ lem đang hoá thân thành nàng công chúa hay leo tuốt lên những chiếc thảm bay Ba Tư vì vu đến vương quốc những vì sao. Khi ấy thì toán lý hóa chỉ cũng như nhau cả thôi mà. Benzen có bao nhiêu hydro thì... mặc kệ nó chứ đâu có liên quan gì tới. Tôi có xây kim tự tháp đâu mà phải nghiên cứu mấy cái hình không gian ấy nhỉ? Và hơn thế nữa, tôi làm sao học được khi lúc nào trước mặt tôi cũng là cái nhú mũi "chết người" của em - cái nhú mũi vẫn cùng tôi đi vào giấc ngủ mỗi đêm về? Em buông viết, thờ dài ngao ngán trước cái thẳng tôi... đàn độn, tuyên bố: "Anh mà đậu tốt nghiệp, mặt trời sẽ mọc ở hướng Tây."

Mặt trời không mọc ở hướng Tây và trái đất vẫn hình tròn, vẫn quay quanh mặt trời, vẫn nghiêng đúng 23,5°. Thế nhưng tôi đã đậu tốt nghiệp trung học và hiên ngang mở toang cửa trường đại học để theo đuổi nghiệp văn chương như ước nguyện thuở nào. Ngày nhận được giấy báo trúng tuyển, tôi nắm tay em đi dọc con sông quê hiền hoà đã nuôi cả hai chúng tôi khôn lớn. Đây là bãi dâu hai đứa từng ngắt lá nuôi tằm. Ngay chỗ này chúng tôi vẫn từng ngày ngồi học bên nhau...

Đưa tay chinh đồng hồ về con số 5:45 AM, tôi chỉ về phía cuối chân trời, nơi hoàng hôn dần tắt: "Mặt trời đã 'mọc' ở hướng Tây.". Em phá ra cười, bảo tôi là kẻ nhỏ mọn, ghim gút nhất thế giới. Tôi mà nhỏ mọn ư? Oan quá! Đã thế, tôi nhỏ mọn thật cho em biết, cho... chừa cái tội vu vạ đi. Tôi xoè tay...

- Gì?
- Đòi nợ
- Nợ gì kia?

- Một nụ hôn mà em đã hứa nếu tôi đậu đại học.

Em le lưỡi, phán: "Đừng có hòng" và chạy vụt đi. Bên bãi dâu quê hương, có hai đứa trẻ vừa lớn tung tăng chạy đuổi nhau như trò chơi đuổi bắt ngày nào của những ngày thơ ấu. Những cơn gió ủa đến đùa vui với chúng tôi. Và khi tôi suýt bắt được em, đôi chân bỗng chới với. Tôi ngã. Em vẫn lao đi.

Bốn năm đại học tưởng dài nhưng cũng chỉ như cơn gió thoảng. Trong bốn năm ấy, tôi lúc nào cũng đau đáu về quê hương với đồng lúa chín vàng, trĩu hạt. Có lúc ngồi với em giữa vũ trường trong tiếng nhạc techno âm ỉ, tôi chỉ mong sao được nghe tiếng rì rào của những hàng tre hay câu Dạ cổ hoài lang da diết. Bốn năm, tôi vẫn cứ là một anh nông dân rất. Em thì không.

Rất nhanh, em bắt kịp nhịp độ của đời sống đô thị. Bốn năm, với tư cách của một sinh viên kinh tế năng động, em lao vào kinh doanh và thành công của em vượt quá những gì tôi có thể tưởng tượng. Nhìn em bây giờ, mấy ai còn nhớ một thời lam lũ em đã đi qua. Mà dù có nhớ thì liệu họ có dám nói ra không khi mà bản thân em cũng đang cố quên đi thuở ấy. Một lần, tôi hỏi em: "Cô Lắm ngày xưa còn sống hay chẳng?", em lắc đầu: "Không sống, cũng không chết, mà đã ngủ yên ở một nơi nào đó giữa đô thành.". Em nói đúng! Lắm đã tự giác lui vào giấc ngủ để ánh hào quang toả sáng quanh một nữ doanh nhân thành đạt là em. Và tôi cũng tự giác lui về đúng với vị trí của mình cùng những dòng thơ chưa trọn vẹn.

Chia tay, em hôn tôi - nụ hôn nhạt như nước soda không đường. Em nói, nói thật nhiều rằng những vần thơ là vô tội, nhưng cuộc sống luôn phải cần nhiều thứ khác hơn. Em bảo em nhớ quê nhưng suốt 4 năm qua tôi lại chưa từng nghe em nhắc đến nó ngoài vài tháng đầu tiên sống cảnh xa nhà. Em bảo em yêu tôi và sẽ vẫn mãi bên tôi nếu như tôi có thể vớt những trang sách của tôi vào ngăn tủ để cùng em làm kinh tế... Em nói nhiều, nhiều lắm! Bất giác, tôi ước sao bỗng nhiên em im lặng như ngày nào e ấp ngồi bên tôi cùng ngắm những vì sao. Những giọt nước mắt lặng thầm của tôi rơi xuống như hai đường thẳng song song - hai đường thẳng chẳng thể gặp nhau ở một điểm chung nào đó. Toán học của em luôn luôn đúng. Nhưng toán học của em sai bởi một và một đã không bằng hai mà vẫn chỉ là hai một. Như em và tôi.

Hai tháng sau, em theo chồng.

Suru tầm
(Theo Thaoguyentinhyeu.de)